

CHƯƠNG THỨ NĂM MƯỜI CHÍN

KHI NGƯỜI KHI TA

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nào phải là một sự khinh miệt ? Hơn thế nữa kia ! Có thể bảo là điều sỉ nhục. Cho nên Hắc Trân Châu cô nương nổi giận, quyết định cho vị công tử đa tình của chúng ta điên đầu một phen ! Có đúng thế không ?

Tỳ Bà công chúa tiếp:

-Hắc Trân Châu cô nương lại sợ chia tay lần này, không còn gặp nhau nữa, nên nghĩ ra điều đó, để bắt buộc chàng công tử đa tình phải phải vượt sa mạc, tìm bóng hồng !

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Đúng quá ! Thú vị quá ! Đạo Soái Lưu Hương ơi ! Người có thấy là thú vị chăng?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Nếu cái lưỡi của người rụng luôn, thì đó mới là thú vị !

Cơ Băng Nhận thở dài:

-Trẻ con thì bao giờ cũng vẫn là trẻ con, không làm sao giống người lớn được ! Trẻ con chẳng làm sao thấu đáo nỗi tâm của người lớn !

Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Trẻ con muốn biết tâm tình của người lớn như thế nào, chẳng hay người lớn có thể giải bày cho nghe chăng ?

Tiểu Phi cau mày:

-Bọn tại hạ định ninh là trong biến cố tại Quy Tư quốc có Hắc Trân Châu nhúng tay vào. Cho nên, biết được Nhất Điểm Hồng có quan hệ với tại hạ, nài dụ dẫn Nhất Điểm Hồng đến tận sa mạc !

Cơ Băng Nhận tiếp:

-Bây giờ, bọn tại hạ biết được Hắc Trân Châu không may liên quan đến vụ soán nghịch tại Quý quốc, thì người chủ trì chánh biến, nên phải là Thạch Quan Âm ! Nhưng, tại sao Thạch Quan Âm ...

Tiểu Phi chận lời:

-Theo tại hạ ...

Tỳ Bà công chúa lại cất tiếng:

-Đó là tâm sự của hạng người phải không ? Chẳng biết người lớn thấy khó hiểu như thế nào, chứ bọn trẻ con như ta thì xem rất đơn giản ! Một đứa trẻ lên ba vẫn có thể hiểu ! Hiểu dễ dàng !

Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhận, cùng một loạt nêu ý kiến:

-Tại hạ tướng ...

Tỳ Bà công chúa khoát tay, không cho nói:

-Cái việc mời ba vị ... thân nhân của Đạo Soái Lưu Hương đến đây, có lẽ thuộc hạ của nàng đều biết rõ. Mà nhiều người biết, thì sự tình không còn bí mật nữa. Đương nhiên Thạch Quan Âm cũng biết được, bởi bà ấy cũng có thuộc hạ khá đông ! Bà ta cố tạo ra một ngẫu nhiên, để làm cho Đạo Soái Lưu Hương tin là ba vị thân nhân hiện ở trong tay bà. Rồi Đạo Soái Lưu Hương không dám quyết liệt chống đối bà ta, vì liệng chuột sợ bể đồ !

Cơ Băng Nhận liếc mắt sang Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ:

-Bao nhiêu điều, xem ra thì phức tạp vô cùng, song trẻ con giải thích rồi lại biến thành như trò trẻ !

Tỳ Bà công chúa không lưu ý đến sự châm chích của hấn tiếp luôn:

-Bà ta sợ Đạo Soái Lưu Hương không đủ tin, nên dụ Nhất Điểm Hồng đến sa mạc luôn. Chính bà ta dụ dẫn chứ không phải Hắc Trân Châu lừa Nhất Điểm Hồng. Vì các vị tiên sanh người lớn cứ tưởng chỉ có một mình Hắc Trân Châu biết được sự liên hệ giữa Nhất Điểm Hồng và Đạo Soái Lưu Hương, nên cứ cho là Hắc Trân Châu chủ trì cuộc chánh biến tại Quy Tư quốc, và từ đó mà suy luận ra, định ninh là bọn Tô cô nương bị họ quẫn thúc, các vị người lớn vô hình trung, mắc mưu ngay !

Nhận thấy Cơ Băng Nhận và Tiểu Phi lộ vẻ kinh ngạc, Tỳ Bà công chúa đắc ý lại tiếp:

-Các người thấy đó, sự tình đơn giản quá, chẳng qua các người có óc phức tạp, gặp việc gì cũng cho là phức tạp, rồi suy luận vu vơ cuối cùng thành mơ hồ khó hiểu.

Tiểu Phi cười khổ:

-Cứ theo lời công chúa thì phải có một người nào khác, biết rõ sự liên hệ giữa tại hạ và Nhất Điểm Hồng, rồi lợi dụng sự liên hệ đó đưa tất cả vào tròng ?

Tỳ Bà công chúa cười mỉa:

-Bây giờ, người mới mình bạch sao ?

Tiểu Phi cau mày:

-Nhưng người biết được sự liên hệ đó, ngoài Hắc Trân Châu ra, chỉ có một, mà một đó lại chết rồi !

Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Gặp Đạo Soái Lưu Hương, biết đâu người chết không sống lại ?

Nói ên câu đó, nàng có ý chọc tức Tiểu Phi.

Nhưng Tiểu Phi có cảm giác là mình vừa hứng một mũi tên.

Chàng suýt nháy dựng lên.

Vừa lúc đó có tiếng ngựa vang rền, vọng đến căn lều.

Sa mạc nơi nào cũng lợp cát, cát là vật mềm, vó ngựa vang lên là ngựa đã đến rất gần.

Vó ngựa vụt im bật.

Tiếp theo đó, có tiếng kêu la vang dội !

Tiếng kêu la vui vẻ, như hoan nghênh một con người trọng yếu được toàn thể kính nể.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên:

-Hay là Hắc Trân Châu trở về ?

Bọn Tiểu Phi vọt mình ra khỏi lều.

Bên ngoài có ba con ngựa, còn nguyên yên cương, bụi cát bám đầy mình.

Ngựa dùng trên sa mạc, phải là ngựa tốt giỏi chịu đựng, song trong ba con ngựa đã có hai một lả, ngã nhào, bọt trắng sùi ra nơi mõm, xem chừng như sắp chết đến nơi.

Tại sa mạc, người ta quý ngựa hơn sanh mạng, song hiện tại, chẳng ai buồn chạy đến chăm sóc ba con ngựa.

Tất cả mọi người đều đứng quanh một chiếc lều người nào cũng phấn khởi tinh thần.

Hiển nhiên, ba kỵ sĩ vừa rồi, đã được họ đưa vào trong căn lều đó.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa bước tới nhìn vào.

Một người trong lều, thấy cả hai, rồi bước ra nghinh đón.

Người đó nghiêng mình cười vuốt:

-Bốn vị bằng hữu của công tử, bọn tiểu nhân đã an trí xong xuôi, hiện tại, họ đã nghỉ ngơi. Vì có khách xa đến bất ngờ, cho nên tướng quân không thể bỏ khách đến hầu rượu các vị. Xin công tử thứ cho !

Bốn bằng hữu của Tiểu Phi là Nhất Điểm Hồng, Khúc Vô Dung, Liễu Yên Phi và Hoàng Phủ Cao.

Còn tướng quân chính là gã râu xanh.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng:

-Thế ra, các vị đang có khách xa ! Chẳng hay, khách là ai ?

Người đó mỉm cười:

-Công tử không nhận ra đâu !

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-À ?

Người đó lại cười:

-Thực sự thì ... họ cũng chẳng phải là khách. Họ là cố chủ của bọn tiểu nhân !

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

-Cố chủ ? Người thuê muốn ?

Người đó thở dài :

-Từ lúc lão Vương gia chết đi, bề sinh hoạt đã trở thành một vấn đề cho bọn tiểu nhân, do đó bọn tiểu nhân bắt buộc phải làm tất cả sự việc, từ linh tinh đến lớn lao, để duy trì cục diện.

Hồ Thiết Hoa động tính hiếu kỳ, hỏi:

-Họ thuê các vị làm gì đấy ?

Người đó đáp:

-Việc bọn tiểu nhân làm, giống như các tiêu cục tại Trung Nguyên làm. Nhưng, cái việc do bọn tiểu nhân làm vừa qua không quan trọng lắm, vả lại đã xong từ hai hôm trước.

Hồ Thiết Hoa muốn hỏi tiếp, song Tiểu Phi thấy hăn lộ vẻ khó khăn, nên ngăn y lại đoạn cười nhẹ, thốt:

-Nếu vậy, huynh đài lo liệu tiếp đãi khách, để bọn tại hạ tự chiếu cố nhau cũng được rồi.

oOo

Trở lại lều rồi Hồ Thiết Hoa còn lẩm nhẩm:

-Chúng ta là bằng hữu tiểu vương gia chúng, mà chúng không trọng bằng ba người khách đó ! Họ là ai chứ ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Họ là ai có quan hệ gì đến bọn mình ?

Tuy nói thế, chàng vẫn cho là kỳ quái.

Vô luận tại địa phương nào, cỗ ngựa đó vẫn quý như thường. Và đương nhiên là hiếm có.

Vậy mà chẳng ai quan tâm đến ! Họ bỏ chết chúng, không luyến tiếc chút nào.

Còn cái việc họ thuê bọn này làm, có thể là họ thù lao cao giá lắm.

Và nếu là cao giá, hẳn công việc phải quan trọng.

Vậy, việc đó là việc gì ?

Việc gì mà bí mật thế ?

Chàng không nói ra lời, song Cơ Băng Nhạn đoán được tâm tưởng của chàng.

Bỗng Cơ Băng Nhạn thốt:

-Ta đi xem Nhất Điểm Hồng ra sao !

Tiểu Phi trầm giọng:

-Cẩn thận nhé !

Đi xem Nhất Điểm Hồng tại sao lại phải cẩn thận ?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Ta cũng muốn đi !

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Người khỏi lo ! Người còn ở đây uống rượu kia mà !

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Đừng giấu ta ! Sống chung với các người hai ba mươi năm rồi, ta không biết các người sao ? Làm gì ta không biết được chủ ý của các người ?

Tiểu Phi thoáng nhìn qua Cơ Băng Nhận, cười khổ :

-Người lớn, việc gì cũng có thể giấu trẻ con, nhưng nếu tìm cách lừa chúng, ngăn chặn chúng nô đùa thì nhất định là chúng phát giác ngay ! Ti61t hơn người nên dẫn trẻ con cùng đi theo cho chúng vui chơi !

Tỳ Bà công chúa can thiệp liền:

-Người chưa làm cha, chưa có vợ, mà lại có kinh nghiệm dỗ trẻ khá đấy !

Vừa lúc đó, vó ngựa lại vang lên.

Vó ngựa vang trên cát, như tiếng sấm, ít nhất cũng có bốn năm trăm người sắp đến nơi.

Và tiếng vó ngựa bật đi nhanh chóng, chừng như đoàn kỵ sĩ phát hiện ra trước mặt có người nên dừng lại. Dừng rồi lại chạy tới liền.

Chạy tới, không phải chạy luôn, mà là để bao vây quanh vị tướng quân râu xanh. Cơ Băng Nhận trầm giọng:

-Bọn này hẳn đuổi theo ba người kia !

Tiểu Phi gật đầu:

-Đó là cái chắc ! Ba người đó không tiếc ngựa quý, chỉ vì họ chạy chết. Ngựa dù chết, họ chạy thoát được thì thôi !

Hồ Thiết Hoa đã ra bên ngoài rồi.

Bọn chiến sĩ của gã râu xanh đã hờm sẵn. Tên lấp vào giây cung đao rút khỏi vỏ, giới bị cực kỳ nghiêm chỉnh.

Bụi cát bốc mịt mù bốn phía.

Một đoàn kỵ mã như vậy, di động trên sa mạc, đương nhiên phải cuốn bụi lợp trời.

Cuối cùng, không còn một tiếng chân ngựa. Tất cả đã đứng lại rồi.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Sắp có cuộc đánh nhau, sao gã râu xanh chưa tìm đến bọn ta ? Không lẽ hẳn khinh thường chúng ta ?

Cơ Băng Nhận lạnh lùng:

-Hắn làm sao biết được người thích gánh vác việc thiên hạ !

Một kỵ sĩ giục ngựa, lướt tới, cao giọng hỏi:

-Quý vị là quân binh nước nào ? Có thấy ba người cưỡi ngựa chạy đến đây chẳng?

Có tiếng đáp gấp, cũng cao giọng:

-Các vị là những người từ nước nào đến đây ? Tại sao lại dàn trận trước đoàn quân của chúng ta ?

Người kia hét:

-Ta là tùy tướng của Thái Tổng quản, Mẫn đại tướng quân xứ Quy Tư, theo dấu vết ba tên trọng phạm của Quốc Vương. Nếu các vị bằng lòng trao trả ba tên đó, thì sẽ được trọng thưởng. Bằng cứ che chở, giấu diếm chúng, thì trong chốc lát nữa đây, đại quân đến sợ các vị khó tranh cái họa tử diệt ! Có hối cũng không kịp !

Tỳ Bà công chúa rung giọng:

--Không xong ! Có lẽ chúng đuổi theo phụ vương ta !

Nàng vụt chạy về phía căn lều của ba vị khách vừa chạy vừa kêu to:

-Phụ vương ! Phụ vương ! Có phải phụ vương chẳng ?

Từ trong lều, một người bước ra.

Người đó là Quy Tư Vương.

Bọn Tiểu Phi vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, Quy Tư Vương thấy họ, mừng hơn phục vị.

Lão vỗ tay reo lên:

-Không ngờ các vị tất cả có mặt tại đây ! Tốt quá ! Tốt quá !

Tỳ Bà công chúa sà vào lòng lão, cười ra nước mắt:

-Tại sao phụ vương một mình chạy đến đây ?

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Cha con ta gấp gài nói chuyện nhà ? Hiện tại ...

Lão nhìn sang Tiểu Phi hỏi:

-Bổn vương muốn đối thoại với chúng chẳng hay các vị có thể hộ vệ bổn vương chẳng ?

Tiểu Phi nghiêng mình cười nhẹ :

-Tuân mạng vương gia sai khiến !

Quy Tư Vương gật đầu:

-Hay lắm ! Hay lắm !

oOo

Ngày trước, Quy Tư Vương có vẻ bạc nhược, nhút nhát, song bây giờ lão phấn khởi tinh thần, sắc mặt hồng hào, chừng như lão biến đổi thành một con người khác biệt.

Chàng hết sức kỳ quái, song lúc này chẳng phải lúc hỏi chuyện dông dài.

Ba người cộng thêm gã râu xanh, phân nhau hộ vệ hai bên, đưa Quy Tư Vương đến trước mặt trận.

Năm con ngựa từ từ tiến tới.

Bên kia bọn võ sĩ đang to tiếng kêu gọi, đang múa tay đá chân, điệu võ dương oai, bỗng thấy năm người xuất hiện. Bất giác kinh hãi cầm mõm, đứng lặng.

Quy Tư Vương trừng mắt nhìn chúng, trầm giọng hỏi:

-Các người còn nhận ra bổn vương chẳng ?

Bọn võ sĩ, trước kia là vệ sĩ của Quy Tư Vương, gặp cố chủ, dù sao cũng thẹn. Chúng đổ mặt ấp úng:

-Vương gia ly quốc đã lâu, tiểu thần ...

Quy Tư Vương cười nhẹ :

-Các người bỏ rơi bổn vương, song bổn vương không quên các người !

Bọn võ sĩ đổ mặt:

-Tiểu thần vốn là quân sĩ, chịu mạng lệnh của tướng soái, đâu dám bất tuân kỷ luật ? Giả như có tội , thì cái tội đó không do ý muốn !

Quy Tư Vương gật đầu:

-Được ! Bổn vương biết cái khó của các người, khỏi cần phải biện hộ, hãy gọi Mẫn Công Khuê và Hồng Học Hán đến đây đối thoại với bổn vương !

Bọn võ sĩ cúi đầu :

-Xin tuân lệnh !

Chúng đi liền.

Không lâu lắm chúng trở lại với mấy người nữa. Tất cả đều cúi ngựa.

Đi đầu là Mẫn tướng quân, kế đó là Hồng tướng công, sau cùng là Ngô Cúc Hiên.

Ngô Cúc Hiên vừa trông thấy Tiểu Phi, vụt biến sắc mặt. Y tự hỏi làm sao chàng thoát khỏi tay Thạch Quan Âm để bất ngờ có mặt tại nơi này.

Tiểu Phi trái lại mỉm nhẹ một nụ cười. Chắc hẳn họ có nhiều điều phải nói với nhau lắm, song trước quân sĩ, họ không tiện đàm thoại.

Gương mặt của qtv rất hiền từ khi đối diện với bọn võ sĩ, giờ đây trở nên nghiêm lạnh vô cùng. Lã trầm giọng thốt:

-Mẫn Hồng Khuê ! Hồng Học Hán ! Bổn vương chưa từng khinh bạc các người tại sao các người lại gây nên cái loạn quốc gia, đạo làm tôi như các người đáng cho người đời chê trách lắm đấy. Các người có chết đi, cũng chưa bù tội lớn !

Mẫn tướng quân, vốn mặt đen, màu đen biến ra đỏ, còn Hồng Học Hán thì thản nhiên như thường.

Lão ngẩng mặt lên không cười ha hả:

-Ngôi vương chẳng phải tự trời dành riêng biệt cho một người phàm ai có đức, có tài, là xứng đáng. Chúng ta nghĩ cái tình ngày trước, dù sao thì cũng là vị chủ cũ, nên không nỡ làm gì thương tổn đến tánh mạng của cựu vương, để cựu vương sống sót những ngày tàn !

Quy Tư Vương sôi giận:

-Trời không hai mặt nhật, đất chẳng có hai vua, trừ bổn vương ra, còn ai nữa mà các người gọi là tân vương ?

Hồng tướng công gật đầu:

-Đúng vậy, trời không hai mặt nhật, đất chẳng có hai vua, cho nên vua mới lên ngai rồi, là vua cũ biến thành dân giả. Thiết tướng cự vương nên quỳ xuống mà xưng thần, may ra được dung thứ mà sống sót những ngày thừa thải.

Quy Tư Vương vụt cười lên ha hả:

-Tân vương ? Bổng vương hỏi, tân vương của các người hiện giờ ở đâu ?

Hồng tướng công thoáng biến sắc, đáp gượng:

-Trong cung chứ ở đâu ? Tân vương đang chờ chúng ta áp giải người về nước, cho tân vương trị tội đấy !

Y không còn gọi Quy Tư Vương là cự vương nữa. Y bắt đầu để lộ chân tướng gian thần rõ rệt.

Quy Tư Vương cười vang:

-Bổng vương có tội gì ?

Hồng tướng công gượng đáp:

-Cái tội không khéo trị chính !

Quy Tư Vương không đáp câu đó, đưa tay chỉ một vật nơi tay gã râu xanh, bảo:

-Người có thấy vật chi đấy không ?

Vật đó là một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương.

Gã râu xanh theo lệnh Quy Tư Vương, quăng chiếc hộp đó sang Hồng Tướng công. Y đưa tay đón bắt mở ra nhìn.

Bỗng y biến sắc mặt, tay rung rung, rung đến độ không còn cầm chiếc hộp được nữa, chiếc hộp rơi xuống đất, kêu bịch một tiếng.

Từ trong chiếc hộp, một chiếc đầu lâu lăn ra, long lóc.

Gã râu xanh nhảy xuống ngựa, bước tới vài bước, lấy trường bào vớt chiếc đầu lâu lên, bêu cao.

Quy Tư Vương hét lớn:

-Tên phản tặc cướp ngôi là An Thích sơn, hia hôm trước, đã dền tội, đầu lâu của loạn thần trước mắt các người đó các người hãy nhìn kỹ. Những ai a từng với hấn, giúp hấn làm cái việc oán nghịch ngay bây giờ, quỳ xuống nhận tội, bổng vương sẽ giảm tội cho. Bằng ngoan cố chống đối với bổng vương thì cái nghĩa quân thần cầm như đoạn tuyệt, nghĩa tuyệt là tình tuyệt, các người không trách bổng vương được !

Quân sĩ hét vang rền cả một góc trời.

Dĩ nhiên, chúng hoan hô cái đức bao dung của vua.

Ngô Cúc Hiên hấp tấp quát to:

-Lão bịa chuyện làm giao động quân tâm, các người đừng lầm mưu lão !

Hồng tướng công đảo mắt nhìn bọn quân sĩ, cao giọng phụ họa:

-Phải đó ! Lão bịa chuyện ! Hiện tại, ai cũng bỏ rơi lão, lão lo bảo vệ bản thân còn chưa xong, nói chi đến việc khôi phục cơ đồ !

Quy Tư Vương cười lớn:

-Các người cứ tưởng là bốn vương chỉ lo trốn nạn, mưu cầu sự an toàn cho bản thân mà thôi à ? Cho các người biết, bốn vương đã ngầm phát động năm đạo quân, tất cả đã về đến xứ sở cách đây ba hôm rồi !

Mẫn tướng quân hừ một tiếng:

-Năm đạo quân ! Láo ! Làm gì có năm đạo quân ?

Gã râu xanh đã lên lưng ngựa, lúc đó cao giọng thốt:

-trong năm đạo quân, có bốn đạo do các lân quốc phái sang tiếp trợ, còn một đạo, do người anh em của ta điều động không lẽ các vị không tin ?

Thuộc hạ của Mẫn tướng quân hầu hết đều biết gã râu xanh là một người có thính thính khá lớn tại sa mạc, nên bắt đầu tin là chiếc đầu lâu không phải giả.

Do đó, lòng quân giao động.

Mẫn tướng quân hét:

-Thiết giáp đầu ? Mau bắt hôn vương trời lại cho bốn soái !

Lệnh phát ra rất oai, song không ai tuân lệnh.

Chỉ có ấy tên tử sĩ của y vùng đao nhào tới. Nhưng chúng nhào tới để làm gì ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Đã đến lúc chúng ta làm ăn rồi đó, lão Xú Trùn và Tử Công Kê ạ !

Y vỗ ngựa, lướt tới.

Y vươn hai tay ra.

Hai tên tử sĩ của Mẫn tướng quân đã nằm dọc dưới nách y.

Hai tên còn lại hoảng hồn, chưa kịp phản ứng, Hồ Thiết Hoa dùng hai gã dưới nách làm vũ khí mỗi tay nắm mộ tên, quật đầu chúng vào mình hai tên đó.

Hai tiếng bốp vang lên, bốn xác người nằm bất động trên cát.

Đồng thời gian, gã râu xanh vùng đao lướt ngựa tới.

Hai tên quân bên cánh địch đứng gần, đã bay đầu dưới ánh trường đao vừa quét qua.

Mẫn tướng quân còn hò hét cổ vũ quân sĩ lướt tới, mặc dù chẳng mấy người tuân lệnh, Hồng tướng công thấy sự việc hỏng bét rồi, toan thoát chạy.

Bỗng, một người lạnh lùng hỏi:

-Các hạ định đi đâu ?

Hồng tướng công giật mình, quay đầu lại.

Cơ Bằng Nhạn đã đứng sát bên y, không rõ hấn đến đó từ lúc nào lạnh lùng nhìn y.

Y run run giọng thốt:

-Tráng sĩ buông tha cho tại hạ đi ! Sẽ có vạn lượng vàng đáp tạ !

Cơ Bằng Nhạn càng lạnh lùng hơn:

-Vàng, tại hạ có quá nhiều, nhiều đến nỗi không biết phải làm sao cho hết. Các hạ cho thêm vàng, là làm khổ tại hạ đó !

Hồng tướng công tăng giá:

-Tráng sĩ chế ít ? Vậy mười vạn lượng, được không ?

Y nói thế, nhưng bàn tay đã nhút động. Một mũi chủy thủ nắm gọn trong tay y, mũi chủy thủ bay tới.

Cơ Bằng Nhận cười hì hì:

-Người động khẩu thì con khá, chứ động hủ thì bậy lắm đấy !

Không ai thấy cử động như thế nào.

Thanh chủy thủ đã về tay hắn, bàn tay kia còn thừa, hắn với sang chụp Hồng tướng công đưa lên cao, khỏi xa lưng ngựa, quát:

-Đóng lấy hắn đây !

Cơ Bằng Nhận quăng mạnh.

Người anh em của gã râu xanh hứng lấy Hồng tướng công, mang vào lều.

Mẫn tướng quân là con nhà võ không lẽ khiếp hèn van xin tha thứ, vung đao bước tới chém vào người Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa không hề nhìn đến nửa mặt, hất tay lên. Thanh đao đã qua tay y. đồng thời tay kia tát mạnh vào mặt họ Mẫn.

Mẫn tướng công thấy ngàn sao chớp mắt rồi hôn mê liền.

Qv hô to :

-Bổn vương đã phục đại vị, kẻ nào quăng đao là sống, chống đối là chết !

Hàng loạt tiếng lách cách, loảng xoảng vang lên mặt cát thoáng mắt lợp những thanh đao.

Thuộc hạ của Mẫn tướng quân quy hàng tất số !

Bổng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Lão Xú trùn đầu rồi ? Sao chẳng thấy hắn ?

oOo

Trên sa mạc, gió chưa về, song có hai vầng cát xoáy đi long lóc, một trước một sau, hiển nhiên, vầng sau đuổi theo vầng trước.

Nếu lắng tai nghe, tất nhận ra tiếng vó ngựa.

Chạy trước là Ngô Cúc Hiên.

Chạy sau là Tiểu Phi.

Thì ra, Ngô Cúc Hiên thấy cục diện xoay chiều, bất lợi rõ ràng nên chuồn trước.

Tiểu Phi lưu ý đến lão ta, vọt theo ngay.

Nhưng Tiểu Phi không ngờ cuộc săn đuổi như thế này, nên không chọn ngựa hay mà cưỡi ra mặt trận với Quy Tư Vương, bởi điều đó có cần thiết chi ? Thành ra, ai trao cho chàng ngựa chi cũng được chàng nhận ngay.

Còn Ngô Cúc Hiên thì lại khác, lão ta luôn luôn ở trong chuẩn bị, nên dùng ngựa hay.

Do đó, Tiểu Phi phải vất vả vô cùng, chạy đã lâu mà không bắt kịp.

Khoảng cách giữa song phương xa dần, xa dần.

Ngô Cúc Hiên bỏ chàng lại sau xa.

Bỗng, Tiểu Phi hú lên một tiếng dài, rồi ngã nhào từ lưng ngựa xuống cát.

Không !

Chàng không tự ngã thật sự.

Chàng tự rời lưng ngựa, nhào xuống lấy thế. Vọt đi chàng bỏ ngựa giở thuật khinh công chạy đua với ngựa.

Chàng lao mình vun vút, như sao xẹt.

Thoáng mắt, chàng thu hẹp khoảng cách, và chàng đã bắt kịp Ngô Cúc Hiên.

Ngô Cúc Hiên khẩn cấp ra mặt, gọi to:

-Lưu Hưởng ! Chúng ta không oán không thù, bức nhau làm chi cho khổ thế ?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng biết, Ngô Cúc Hiên tìm cách cho chàng khai khẩu, nếu chàng mở miệng nói năng, là chân khí phân tán, chậm lại ngay.

Ngô Cúc Hiên nghe tiếng y phục phất gió phía sau, càng phút càng gần.

Lão xuất mồ hôi lạnh ướt đầu.

Bỗng lão tung mình lên không, xoay chiều vọt qua ngang Tiểu Phi, chạy về hướng nghịch.

Lão ước đoán, đang đà tiến tới, nhất định Tiểu Phi không thu thế kịp để chuyển hướng.

Và khi chàng quay mình được rồi, lão đã chạy khá xa.

Lão tính sai một nước cờ, bởi lão chưa đánh giá đúng mức thuật khinh công của Tiểu Phi.

Tiểu Phi vẫn bám sát phía sau, y phục phất gió nghe càng phút càng gần.

Ngô Cúc Hiên bất thành linh vẫy tay.

Một vầng khói tím từ mặt cát bốc lên, theo gió, quét cuốn đến Tiểu Phi.

oOo

Bây giờ Hồ Thiết Hoa đã biết, Tiểu Phi đuổi theo Ngô Cúc Hiên.

Và y cũng biết luôn, công tác của gã râu xanh ba hôm trước là giúp Quy Tư Vương phục quốc.

Quy Tư Vương truyền lệnh bày tiệc rượu. Chính lão đích thân mời từng chén.

Chàng như Hồ Thiết Hoa lo nghĩ đến đâu.

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Các hạ không yên lòng về lệnh hữu ? Trên cõi đời này, có ai chống nổi lệnh hữu?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại hạ hết sức kỳ quái. Vô luận là hấn đuổi theo ai, chỉ theo kịp và bắt được liền. Nhưng, hấn đi đã lâu rồi !

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Bổn vương có thể bảo chứng, không việc gì xảy ra cho linh hữu đâu ! Các hạ yên trí, uống rượu !

-----oOo-----